

Arrest

nr. 72 453 van 22 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke
Integratie**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, die allen verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 10 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gelet op het tussenarrest nr. 70 265 van 21 november 2011, waarbij de debatten worden heropend en de zaak opnieuw wordt verwezen naar de rol.

Gelet op de beschikking van 24 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, komen op 18 november 2010 België binnen en dienen op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 15 maart 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 61 666 van 17 mei 2011 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 9 mei 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 09.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

Naam:

K. I. (...) 16/06/1975,

K. B. (...) 24/06/1976

+minderjarige kinderen

K. A. (...) 31/05/2001

K. O. (...) 23/01/2003

K. A. (...) 15/08/2006

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Adres :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van medisch getuigschrift. Het standaard medisch getuigschrift dd 31.01.2011 en 23.02.2011 tonen geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Aldus is de aanvraag onontvankelijk.

Bijgevolg dienen betrokkenen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 16.03.2011) en ter kennis gebracht op 17.03.2011, en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten."

Op 23 juni 2011 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"2.2.1 Schending van artikel 9 ter par. 1, 4de lid en artikel 9 ter par. 3 Vw juncto schending artikel 62 Vw juncto schending van het algemeen beginsel van de materiële motiveringsplicht conform artikel 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen 29 juli 1991, schending van het algemeen

rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht - kennelijk onredelijke beslissing.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: (...)

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in samenlezing met artikel 62 Vw heeft tot doel dat de bestuurde, zelfs als de beslissing niet wordt aangevochten, hem in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat er kan worden beoordeeld of er aanleiding bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 1 en 2 van de voormelde wet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overweging op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de beslissing.

Artikel 9 ter par. 3 stelt:

(...)

Artikel 9 ter par. 1, 4de lid stelt:

(...)

Uit de motivering van de beslissing blijkt dat het medisch attest niet zou voldoen aan artikel 9 ter par. 1, 4de lid.

Verzoekers stellen echter vast dat zij wel degelijk het standaard medisch attest hebben voorgelegd zoals voorzien in artikel 9 ter par. 1, 4de lid.

Verzoekers stellen tevens dat het attest werd opgesteld door hun arts dokter P-J S.. De arts heeft op een behoorlijke wijze dit standaard medisch getuigschrift ingevuld. Onder punt B: Diagnose waarbij de volgende vraag gesteld wordt: Gedetailleerd beschrijving van de aard en de ernst van de aandoening op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend. Verzoekers stellen vast dat de arts de vraag heeft beantwoord. Onder punt C wordt de vraag gesteld: Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B. Ook dit deel werd door de arts ingevuld. Ook de andere punten D, E, F en G werden ingevuld zowel voor tweede verzoekster als voor de 2 kinderen.

Verzoekers stellen vast dat de arts het medisch getuigschrift op een zorgvuldige wijze heeft ingevuld.

Bovendien stellen verzoekers vast dat het standaard medisch getuigschrift om geen enkel punt wijst op de graad van de ziekte. Nergens wordt er aan de dokter gevraagd om de graad van de ziekte te vermelden.

De arts doet wat er hem gevraagd wordt en vult op een zorgvuldige wijze de standaard medische attesten in. Artikel 9 ter par. 3 4de lid stelt inderdaad dat verzoekers het standaard medisch attest dienen voor te leggen. Zij hebben dit gedaan. Doch het kan aan verzoekers niet kwalijk genomen worden dat dit standaard attest echter niet uitdrukkelijk 'graad van de ziekte' vermeldt. De verwerende partij staat erop dat het standaard medisch attest wordt gebruikt doch de vraag naar de 'graad' van de ziekte wordt in dit standaard medisch attest niet opgenomen zodat de behandelende geneesheer van verzoekers dit dan ook niet kan invullen.

Verzoekers zijn echter van oordeel dat de medische attesten van tweede verzoekers en de twee minderjarige kinderen in zijn 'geheel' dient bekeken te worden tezamen met het verzoekschrift. De raadsman van verzoekers heeft echter in zijn verzoekschrift de ziekte verder uitgewerkt. Tweede verzoekster lijdt aan hypertensie: zijde een cardiale chronische medische aandoening. Er bestaat risico voor beroerte, hartinfarct, hartfalen, en arteriële aneurysma en nierfalen. De verwerende partij kan hier toch niet omheen dat de graad van de aandoening toch wel heel ernstig is. De nieren en het hart zijn twee van de belangrijkste organen. Indien 1 van de twee stopt met functioneren of slecht begint te functioneren zijn de gevolgen niet te overzien. Verwerende partij kan dus niet ernstig voorhouden dat de aandoening niet de graad van de aandoening vermeldt. Het medisch attest - die echter geen vraag stelt met betrekking tot 'de graad' van de aandoening dient in samenlezing gelezen worden met het verzoekschrift die werd opgemaakt.

Dus indien het medisch attest, tezamen met het verzoekschrift, in zijn geheel wordt geraadpleegd, kan wel degelijk vastgesteld worden dat 'wel' uitspraak gedaan wordt omtrent de graad van ernst van ziekte.

Nergens in de wet staat vermeld dat de voornoemde drie medische gegevens expliciet dienen vermeld te zijn in het medisch attest. Alle voorliggende gegevens dienen samen bekeken worden teneinde een oordeel te kunnen veilen over het al dan niet aanwezig zijn van de nodige medische gegevens.

Derhalve werden alle noodzakelijk gegevens verschaft. Verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

Het ingevulde medisch attest die dient neergelegd te worden, geldt slechts als richtlijn voor de verwerende partij. Sowieso voert de verwerende partij een controle uit op de ingeroepen gezondheidssituatie van verzoekers.

Het oordeel of de gezondheidssituatie al dan niet ernstig is behoort de arts-deskundige, gemandateerd door de verwerende partij en niet de behandelende arts.

Bovendien betreft het oordeel met betrekking tot de gezondheidssituaties de gegrondheid van het verzoek en dus niet de ontvankelijkheid.

Derhalve is artikel 9 ter par. 3 Vw geschonden gezien in casu enkel en alleen de ontvankelijkheid van het verzoek mag onderzocht worden doch niet de grond van de zaak.

Artikel 9 ter par. 3 stelt op limitatieve wijze wanneer de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk mag verklaren.

- de vraag werd per aangetekende brief gedaan bij de Dienst Vreemdelingenzaken
- de identiteit werd aangetoond
- medisch getuigschrift werd voorgelegd. Het betreft het medisch getuigschrift dat door de koning werd voorgeschreven. Dit medisch getuigschrift stelt NIET de vraag naar 'de graad'. Doch alles in samenhang (medisch getuigschrift en verzoekschrift) kan de graad wel degelijk bepaald worden. Doch de bepaling van de graad komt enkel toe in de gegrondheidsfase en dus niet in de ontvankelijkheidsfase.
- de aandoeningen werden niet eerder voorgelegd.

Derhalve is een schending van artikel 9 ter par. 3 aan de orde en dit in samenlezing met artikel 9 ter par. 1 4de lid.

Verzoekers zijn van oordeel dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld is van steeds terugkerende onwil in hoofde van verwerende partij.

De bestreden beslissing is een staaltje van de voortdurende schendingen van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht door de verwerende partij. Dit is duidelijk zonder twijfel. Ieder pietluttig gebrek of onduidelijk element is voor de verwerende partij voldoende om een aanvraag tot regularisatie onontvankelijk dan wel ongegrond te verklaren, zonder de aanvragen hierop te wijzen zondende toch op zijn minst aan de aanvrager de kans te geven het tekort te vervullen of het onduidelijk element te verklaren.

De opmerking dat 'de graad' van de ziekte niet vermeld wordt op het medisch attest kan niet weerhouden worden gezien het in het medisch attest niet gevraagd wordt dit in te vullen.

Bovendien is zoals hierboven gezegd duidelijk dat verwerende partij in samenlezing met het medisch attest en het verzoekschrift wel degelijk de graad kan bepalen. Doch hier rijst de vraag zoals hierboven gesteld dat dit een onderzoek is naar de gegrondheid van de aanvraag en dus niet rijst met de limitatieve opsomming zoals vermeld in artikel 9 ter par. 3 Vw.

Verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest en het verzoekschrift grondig te analyseren, maar slecht heel oppervlakkig *prima facie* toets heeft uitgevoerd, het geen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ernst van de aandoening niet zou genoteerd zijn. Dergelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijk besturende overheid.

Tot slot kan er gelet op de voorgaande uiteenzetting, geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij. Dergelijke praktijken kunnen geenszins getolereerd worden! Impliciet staan alle nodige gegevens genoteerd in het medisch attest en expliciet in het verzoekschrift. Bovendien bevat het standaard medisch getuigschrift geen vraag naar de graad. Er is derhalve volledig voldaan aan artikel 9 ter par. 1, lid 4 Vw. Er kan verwacht worden van de verwerende partij, als zijnde een administratieve overheid, dat de nodige zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd bij de beoordeling van een dossier: namelijk het analyseren van het medisch attest tezamen met het verzoekschrift.

De weigering is als onredelijk.

De bovenstaande rechtsregels en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel zijn zonder meer geschonden waardoor verwerende partij tot een onredelijke beslissing is gekomen."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat verzoekers' beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Verwijzend naar artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, betoogt de verwerende partij dat het medisch getuigschrift uitdrukkelijk dient te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is, hetgeen in casu niet het geval is. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag onontvankelijk in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt verder dat het aan verzoekers toekomt om in hun aanvraag aan te tonen dat zij vallen onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij vervolgt dat de bestreden beslissing werd genomen om reden dat de graad van ernst van de aandoening niet blijkt uit de door verzoekers voorgelegde medische attesten. Volgens de verwerende

partij wordt er in de standaard medische getuigschriften d.d. 31 januari 2011 en 23 februari 2011 op de vraag “B/ Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. specialistisch verslag).” respectievelijk “astrocytome opéré en 04/2008” en “crises migraineuses entraînant de malaises vagal” geantwoord (eigen vertaling: “astrocytoom geopereerd in april 2008” en “migraineaanvallen die vagale malaises veroorzaken”).

De verwerende partij laat voorts gelden dat het aan de behandelende arts toekomt om in het standaard medisch getuigschrift een gedetailleerde beschrijving te geven van de ernst van de aandoening, zoals overigens duidelijk omschreven in het standaarddocument met verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Volgens de verwerende partij volstaat het dan ook niet om louter en alleen een medische aandoening te benoemen, zonder expliciet de ernst ervan op medische wijze weer te geven. De verdere beoordeling van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, dient immers te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde en niet door de verwerende partij. De verwerende partij vervolgt dat het evenmin volstaat te verwijzen naar de uiteenzetting in het verzoekschrift en voor te houden dat de inhoud ervan als ‘geheel’ dient te worden gezien met de medische attesten. Volgens de verwerende partij kunnen verzoekers de inhoud van het verzoekschrift, opgesteld door verzoekers en/of hun advocaat, bezwaarlijk gelijkstellen met de medische vaststellingen die door een arts worden weergegeven in een medisch getuigschrift.

De verwerende partij besluit dat het determinerende motief op eenvoudige wijze gelezen kan worden in de thans bestreden beslissing, zodat verzoekers niet aantonen op welke wijze de motiveringsplicht zou zijn geschonden. Volgens de verwerende partij werd de bestreden beslissing op correcte wijze gemotiveerd en maakt het geen schending uit van de door verzoekers aangehaalde beginselen en wetsartikelen. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekers niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

2.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat de door verzoekers overgemaakte standaard medische getuigschriften niet beantwoorden aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet: ze vermelden niet de graad van ernst van de ziekte.

In het middel betogen verzoekers dat de in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde medische attesten wel degelijk werden opgesteld conform het standaard medisch getuigschrift vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: koninklijk besluit van 24 januari 2011). Volgens verzoekers heeft hun behandelende arts, dokter P. S., de medische getuigschriften immers op een behoorlijke en zorgvuldige wijze ingevuld. Verzoekers stellen verder dat nergens in het standaard medisch getuigschrift wordt gevraagd de graad van ernst van de ziekte te omschrijven. Verzoekers laten voorts gelden dat de medische attesten d.d. 31 januari 2011 en 23 februari 2011 in hun geheel moeten worden gelezen en in samenhang met het verzoekschrift waarin de raadsman van verzoekers de aandoeningen nader heeft toegelicht. Volgens verzoekers kan de verwerende partij niet ernstig betwisten dat de graad van ernst van de ziekte *“toch wel heel ernstig is”*. Verzoekers menen ten slotte dat de appreciatie van de ernst van een gezondheidssituatie deel uitmaakt van de behandeling van het dossier in de gegrondheidsfase na advies van de ambtenaar-geneesheer.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 31 januari 2011 dat verzoekers voorlegden bij hun aanvraag van 9 mei 2011 en dat betrekking heeft op de gezondheidsproblemen van hun minderjarige zoon K. Alt., blijkt dat het volgende werd vermeld: *“Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Méningite”*. In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie) en de duur ervan (regelmatig). Tevens wordt melding gemaakt van een hospitalisatie in Macedonië in november 2007 van 17 dagen. In het medisch attest d.d. 31 januari 2011 dat betrekking heeft op de gezondheidssituatie van verzoekers' minderjarige zoon K. Alb., wordt onder punt B/Diagnose het volgende geattesteerd: *“Astrocytome pilocytair opéré en 04/2009”* (eigen vertaling: “pilocytair astrocytoma geopereerd in april 2009”). In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie) en de duur ervan (regelmatig). Tevens wordt melding gemaakt van een hospitalisatie in Macedonië in april en mei 2009 van 53 dagen en van het feit dat maandelijkse controle noodzakelijk is. Uit het medisch attest van 23 februari 2011 dat betrekking heeft op de gezondheidsproblemen van verzoekster, blijkt dat het volgende werd vermeld: *“Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) “crises migraineuses entraînant de malaises vagal”* (eigen vertaling: “migraineaanvallen die vagale malaises veroorzaken”). In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie) en de duur ervan (regelmatige opvolging).

Uit de medische getuigschriften blijkt dat bij *“diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen”* enkel wordt vermeld wat de respectievelijke aandoeningen zijn. Uit de attesten inzake de kinderen blijkt dat de aandoening en het opstarten van de behandeling reeds dateert van enkele jaren geleden. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in de medische attesten geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoeningen en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

In de mate waarin verzoekers betogen dat nergens in het standaard medisch getuigschrift wordt gevraagd de graad van ernst van de ziekte te omschrijven, merkt de Raad op dat het medisch attest onder punt B/Diagnose uitdrukkelijk verzoekt de ernst van de aandoening te vermelden.

Voor zover verzoekers laten gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dit dient te gebeuren door een

ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase, wijst de Raad erop dat de verwerende partij *in casu* niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in de standaard medische getuigschriften van 31 januari 2011 en 23 februari 2011 enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name het vierde lid van § 1 dat voorschrijft *“Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”* en § 3, 3° dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard *“indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.”*

Verzoekers' stelling als zou de graad van ernst van de ziekte impliciet kunnen worden afgeleid uit het geheel van de bewoordingen van de medische attesten en deze medische getuigschriften bovendien in samenhang dienen te worden gelezen met het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde verzoekschrift, kan niet met goed gevolg worden opgeworpen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers uitdrukkelijk voor dat de graad van ernst van de aandoening in het medisch getuigschrift moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het *in casu* niet opgaat te stellen dat de graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit het geheel van de medische attesten, en uit een uiteenzetting van de advocaat van verzoekers in het ingediende verzoekschrift.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, terzake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers slagen er niet in aan te tonen er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.3.3 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Waar verzoekers wijzen op de onwil en het machtsmisbruik in hoofde van de verwerende partij, herhaalt de Raad dat de verwerende partij zich bij het nemen van huidige bestreden beslissing heeft gehouden aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat in het vierde lid van § 1 voorschrijft *“Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”* en in § 3, 3° bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard *“indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”*. Zoals hoger reeds gesteld, blijkt dat in het medisch attest de graad van ernst van de aandoeningen niet afzonderlijk wordt vermeld. Bijgevolg getuigt het noch van onredelijkheid, noch van onwil of machtsmisbruik van de verwerende partij om te oordelen dat de aanvraag *in casu* onontvankelijk is. Zij had hiertoe immers de mogelijkheid op basis van de toepasselijke wettelijke bepalingen. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET